

Заедно

септември 2013

енория
"Св. Павел от Кръста"
Русе

Брой 100

Отец Валтер Горра

Брой №100, тринайсет години история на нашия бюлетин, започнала от септември 2000г, когато издадохме първия брой. Тринайсет години от историята на нашата енория, разказани чрез тези страници.

Той е един обикновен инструмент, който ни помага да растем във вярата, чрез статиите, които говорят за нея. Инструмент, който достига до всички енорияши. Бюлетинът е обичан от вас, които всеки месец го очакват с нетърпение.

Когато излезе първият брой, от скоро бях станал енорийски свещеник тук в Русе. Написах и моята първа статия, която вчера препрочетох след толкова много години. Тази статия искам да ви предложи сега, защото тези думи са валидни и днес. Тогава беше програма, която аз с помощта на сестра Терезита и на сестра Йола, си поставих и на тази основа продължаваме с вас и днес тази мисия в името на Христос.

Тогава написах: "Скъпи вярващи, един ден Исус каза на учениците си: "Дето са двама или трима събрани в Моето име, там съм и Аз между тях" (Мт 18,20). С тази сигурност искаме да започнем новата учебна година, изпълнени с удивление, с

заедно

Брой 1 - септември 2000

новини от
енория "Св. Павел от Кръста"
ул. Еп. Босилков, 14 - Русе
тел. 082 / 228188

учудване, с възхвала и с благодарност пред възможността Исус да ни помилва да усетим ЗАЕДНО присъствието на този, който е възкръснал.

Благодарен съм на Бог да бъде тук между вас, искам да ви покажа моето желание да споделям, с всички енориаши и с всеки от вас лично, радостта, любовта и надеждата, които Той вложи в сърцето ми.

Радост от дара на живота, на вярата, на свещеничеството...

Любов, която изпълва сърцето и ни кара да се приемем като братя и приятели.

Надежда, която ни отправя към бъдещето, сигурни че Исус ще бъде винаги с нас.

И така ние се водим от Него и заедно с Него нашия прескъп Блажен Евгений, който отдаде живота си та Божието Царство да се разширява и да бъде тука между нас”.

След лятната ваканция сме готови да започнем отново с още по-голямо желание.

Септември месец вече изживяхме с големи емоции първите събития: първата изповед на Даяна, обновяването на обетите на двама младежи пасионисти от Италия - Микеле и Федерико, първото Причастие на шест деца. Огромна благодат от Бога за нашата енория. Благодат, която Той продължава да излива над всички нас.

От 16 септември отворихме в сградата на енорията вратите на детски център за децата между 3 и 5 години. Нещо ново и древно едновременно. Става дума за древно ако гледаме традицията на Католическата Църква за детски градини и училища по целия свят, и за това което преди комунизма имаше и тук в Русе с колежите и училищата, чиято история вие познавате. Ново е за нас сега и за новите поклонения.

Това е нещо за което специално учихме през последните две години и сега го стартираме. Всяко началото е трудно, но вече след втората седмица нещата вървят в точната посока. Децата свикват и ние с тях, благодарение на труда на Тотка Иванова и Евгения Босилкова, които се ангажираха за тази дейност.

Дейност, която ще ни отнеме много време от понеделник до петък, но ще ни остави да мислим за другите дейности в събота и неделя.

Преди всичко за катехизиса. “пътуваме” към края на “годината на вярата”, която ще приключи на 24 ноември. Това не означава, че ще изоставим посоката, която тя ни даде. Обратно, ще прибираме нейните плодове и ще ги използваме в бъдеще.

Ще организираме катехизиса по нов начин. Една неделя на месец, след литургията, ще провеждаме среща върху Светото Писание. Миналата година с пастор Ивайло от Баптистката Църква, четохме първото послание на свети Йоан. Тази година с мене ще спрем нашето внимание върху посланието до Евреите. Много е важно да тръгнем от Словото Божие, Коего за съжаление не познаваме достатъчно, макар че То е самия Бог, Който говори на нас.

Две недели в месеца сестра Терезита ще води срещи върху документа на Втория Ватикански Събор “Gaudium et Spes” “Радост и Надежда”.

Една неделя в месеца сестра Йола ще ни представя образите на светиите. Ще се запознаем с хората, които за нас са примери за християнски живот.

Словото Божие - учението на Църквата - примерите за нашия живот: това са трите области, в които ние католиците трябва да се съобразяваме.

Скоро ще започнем и срещи с “групата за молитвата”, с която тази година ще се научим на Lectio Divina - Божественото четене, при което Божието Слово се чете и подлага на размисъл, за да се превърне в молитва, става основа на литургичната служба. Тази форма на молитвено размишление е с голяма стойност и християнската молитва трябва да се стреми подалеч: към опознаване любовта на Господа Исуса в единение с Него.

Скоро предстои празникът на нашата енория - свети Павел от

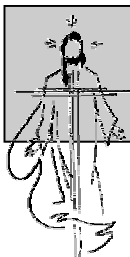
Кръста на 19 октомври, събота. Още един път ще бъде голям празник: в този ден ще бъде ръкоположен Владимир Томич. Българин, живял дълги години в Австрия, където следва курсове по богословие за миряни, женен останал вдовец, аниматор на едно католическо движение, преди три години е изпратен в България за да го разпространява в нашите енории. Владимир се чувства готов да се ангажира по-надълбоко, и разбира че Господ го зове за дякон (постоянно дяконство). Епископът ще го ръкоположи и след това ще го изпрати в една енория за да подпомага.

Октомври месец е и също месец на мисиите. За да го отбележим и да молим за всичките мисионери изпратени по целия свят, всеки ден в църквата ще молим броеницата на 5 различни езици. Ще бъде приготвена книжка с молитвата “Радвай се” на различни езици, ще молим първата част на чужд език, а втората част на български.

От октомври ще почнем отново Обожаването всеки четвъртък и Кръстния Път всеки петък.

Това са някои от дейностите, които обмислихме за следващия период. Имаме идеи и за други дейности, но ще ги съобщаваме постепенно.

Сигурен съм, че всички участваме с голямо удоволствие и желание, защото тези дейности са в помощ и радост на нашата вяра.

Върнали се в Божия Дом

27 август 2013

Жанин Костова Мирева

ПАПА ФРАНЦИСК

ВОЙНАТА ВИНАГИ Е ПОРАЖЕНИЕ ЗА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Повече от сто хиляди души се събраха на площад „Св. Петър” на в събота вечерта в отговор на призива на папа Франциск от миналата неделя денят 7-и септември да бъде посветен на молитва за мир, в контекста на драматичните събития в Сирия. Инициативата беше приветствена и одобрена не само от католици и от християни от други изповедания, но също и от последователи на други религии – будисти, юдеи и мюсюлмани, а и дори от хора, които не са свързани с никоя религия. На 7 септември следобед в католическите църкви по целия свят, от Австралия до Египет, беше отправена молитва за мир.

В 18.30 ч. думите, произнесени от папата миналата неделя, бяха повторени като въведение към вечернята, която започна в 19 часа с поздрав от папата и пеене на химна *Veni Creator*, последвано от интронизирането на древната римска икона на Св. Богородица, позната като *Salus Populi Romani*, носена от четирима швейцарски гвардейци. Папата започна с молитвата на броещата, като всяко тайнство беше придружено със стих от св. Тереза от Лизио. В края на молитвата папата призова св. Дева Мария: „Царице на мира, моли се на нас”. После папа Франциск произнесе следната проповед:

„И видя Бог, че това е добро” - библейският разказ за началото на историята на света и на човечеството ни показва как Бог е погледнал Творението и казал, че това е добро. По този начин, скъпи братя и сестри, ние сме допуснати в Божието сърце и оттам ние можем да приемем и Неговото послание. Трябва да се запитаме: какво ни казва това послание? Какво ни говори то на

мен, на вас, на всички нас?

„То ни казва просто това, че този наш свят, в сърцето и мисълта на Бог, е „дом на хармонията и мира”, че то е пространство, в което всеки може да открие своето място и да се почувства „у дома”, защото то е „добро”. Цялото творение формира хармонично и добро единство, а цялото човечество, сътворено по образ и подобие Божие, формира едно семейство, отношенията в което са характеризирани със същинско братство, което не е само на думи: другата личност е наш брат и сестра по любов, а отношенията ни с Бог, Който е любов, братство и доброта, се отразяват на всички човешки отношения и ни носят хармония на цялото творение. Божият свят е свят, в който всеки чувства своята отговорност към другия, към доброто на другия. Тази вечер, прекарана в съзерцание, пост и молитва, дава възможност на всеки от нас да си зададе въпроса – дали това е светът, към който истински се стремя? Това ли е светът, който всички ние носим в нашите сърца? Дали истински се стремим към този свят на хармония и мир, в самите нас, в отношенията ни с другите, в нашите семейства, градовете, в отношенията между нациите? И дали истинската свобода не означава да избираме тези пътища, които водят към доброто на всички и които са водени от любов?

Но всички ние се чудим: това ли е светът, в който живеем? Творението е запазило красотата си, която ни изпълва с възхищение и то продължава да бъде добро. Съществува обаче също и „насилие, разделение, несъгласия, война”. Това се случва когато човекът, венецът на творението, престане да съзерцава красотата и добротата и се оттегли в собствения си егоизъм.

Когато човек започне да мисли само за себе си, за собствените си интереси, когато постави себе си в центъра, когато позволи да бъде обзет от идолите на властта и могъществото, когато се постави на мястото на Бог, тогава цялото творение се пречупва и разрушава, тогава се отварят вратите на насилието,

безразличието, и конфликта. Точно това се опитва да ни каже и книга Битие с историята за Грехопадението, когато човекът започва конфликт със себе си, той разбира, че е гол и се скрива, защото е уплашен, уплашен е от Божия взор; тогава той обвинява жената, която е плът от неговата плът и така разбива хармонията на творението, а след това вдига ръка срещу брата си да го убие. Означава ли това, че от състояние на хармонията човекът е преминал в състояние на „дисхармония“? Възможно ли е хармонията да бъде заменена с „дисхармония“. Не, такова нещо като дисхармония не съществува, съществува или хармония, или хаос, в която царуват насилието, спора, конфликта и войната.

Сред този хаос Бог се обръща към съвестта на човека: „Где е брат ти, Авел?“, а Каин отговорил: „Не зная, нима съм пазач на брата си“. Този въпрос е насочен и към нас, този въпрос трябва да си зададем и ние. Трябва ли да бъда пазач на брата си? Да, ти трябва да бъдеш пазач на твоя брат! Да бъдеш човек означава да си загрижен за другите! Когато обаче хармонията е разрушена, се случва и тази метаморфоза, след която братът, за който трябва да се грижим и да пазим, се превръща в наш противник, с който се борим и когото убиваме. В този миг избухва насилието, появяват се конфликтите и войните, белязали нашата история. Трябва само да се вгледаме в страданието, изпитвано от толкова много братя и сестри. Това не е съвпадение, а проста истина – с всеки акт на насилие, с всяка война, ние отново възраждаме Каин. Всички ние! Дори и днес ние поддържаме тази история на конфликт между братята, дори и днес ние продължаваме да вдигаме ръка срещу нашия брат. Дори и днес ние допускаме да бъдем водени от идолите на егоизма, от собствените си интереси, това отношение продължава да съществува. Продължаваме да усъвършенстваме нашите оръжия, съвестта ни е задрямала, а ние търсим нови и нови идеи, с които да оправдаем себе си. Сякаш приемаме това за нормално и продължаваме да търсим разрушение, болка и смърт! Насилието и войната водят само към смърт, те говорят

само за смърт. Насилието и войната са езикът на смъртта.

И в този миг си задавам въпроса: възможно ли е да поемем отново по пътя на мира? Можем ли да превъзмогнем тази спирала на смърт и тъга? Можем ли да се научим отново как да следваме пътя на мира. Търсейки подкрепата на Бог, застанали под майчинския поглед на *Salus Populi Romani*, Царицата на мира, аз казвам: „Да, това е възможно да бъде извършено от всеки! Искам от всяко кътче на света днес да изречем: Да, това е възможно да бъде извършено от всеки! Още по-добре – искам всеки един от вас, от най-малкия до най-великия, включително и от управниците на народите да отвърнат: Да, това е което искаме! Християнската ми вяра ме кара погледна към Кръста. Искане ми се всички мъже и жени с добра воля да се обърнат към кръста дори и само за един миг. Там ще видим отговора на Бог – насилието не може да бъде отговор на насилието, на смъртта не може да бъде отговорено със смърт. В тишината на Кръста дрънкането на оръжията замлъква и започва да говори езикът на помирението, опрощаването, диалога и мира. Тази вечер се моля на Бог ние християните, както и нашите братя и сестри от другите религии, всички мъже и жени с добра воля, да извикат силно: насилието и войната не могат да доведат до мир! Нека всеки се обърне към недрата на съвестта си и да се вслуша в нейните думи. Загърбете собствения си интерес, който заглушава сърцата ви, загърбете безразличието, което кара сърцата ви да бъдат безчувствени към другите, преодолете този начин на мислене и се открийте за диалога и помирението. Вгледай се в тъгата на своя брат, помисли за децата, вгледай се в тях – виж тъгата на своя брат и недей да я умножаваш, възпри ръката си, възроди хармонията, която е била нарушена; направи всичко това не по пътя на конфликта, а по пътя на срещата! Нека дрънкането на оръжията да спре! Войната винаги означава поражение за мира, тя винаги е поражение за човечеството. Нека зазвучат отново думите на папа Павел VI: „Никога повече един срещу друг, никога... никога повече война, никога повече война! Мирът може да бъде изразен само чрез мир, мир, който е

неделим от изискванията на справедливостта, но който е подсилван от саможертвата, милосърдието, милостта и любовта”. Опрощението, диалогът, помирието – това са думите на мира и те се отнасят както за обичната Сирия, така и за целия Близък изток, за целия свят. Нека се помолим за помирието и мира, нека работим за помирието и мира, и нека всички ние се превърнем, където и да живеем, в мъже и жени на помирието и мира. Амин!”

Думите на папата бяха последвани от тишина, докато олтарът беше подготвен за преломяването на Св. Тайнство. В края на богослужението папата даде апостолическия си благослов на всички присъстващи.

Исус каза: “Мир ви оставям; Моя мир ви давам; Аз ви давам не тъй, както светът дава. Да се не смуцава сърцето ви, нито да се плаши”. (Йоан 14,27)

Ани

15 сеп
Първо
Ани,
Йоан
Йоан

Йоана

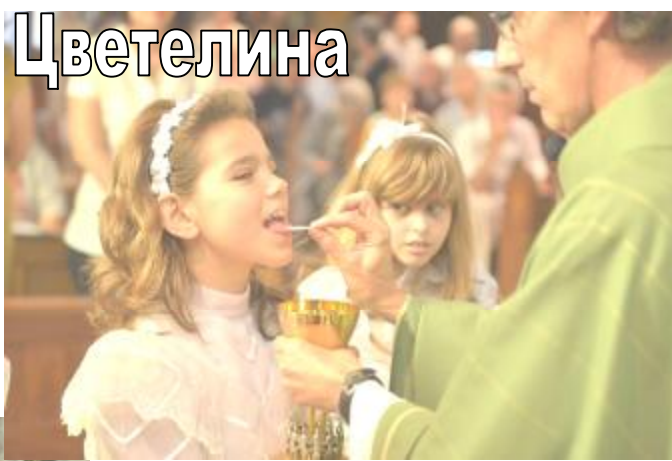
Йоан

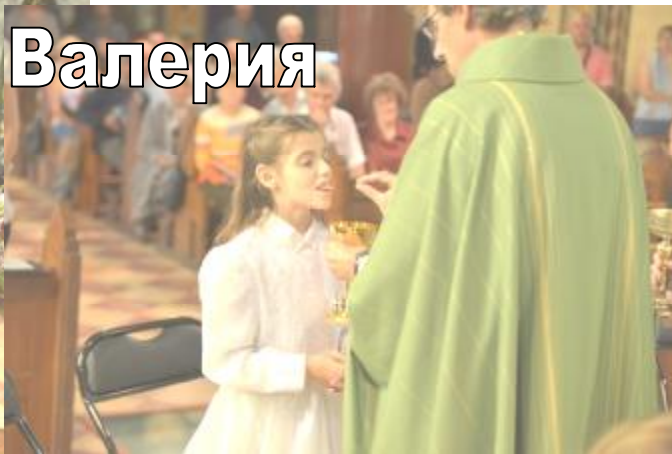
о. Валтер и с.
взеха за пър
Кръвта Хри
катекистки:
които много
тяхната грижа
миналите год
готови за този
Благодарим на

Цветелина

и 2013г
ствие на
лина,
ерия,
тиян

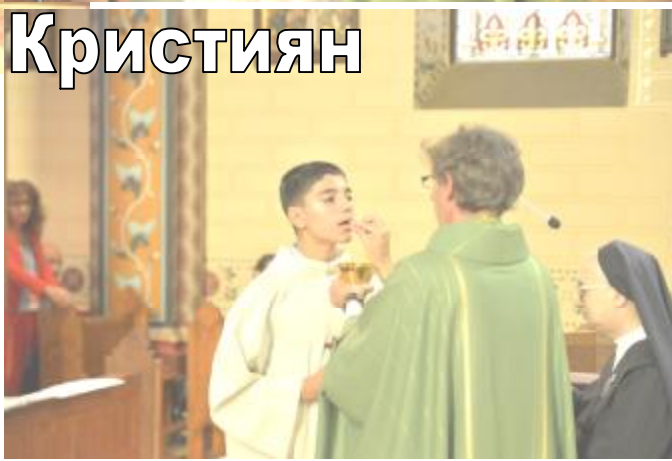

Валерия

Кристиян

децата, които
ът Тялото и
с техните
я и Ирена,
пагодарим за
ези деца през
за да бъдат
сен ден.

Огняна Делимаркова

Първото причастие на моята дъщеря

Един необикновен ден! В който Бог показва своята неизмерима любов- Първото причастие на моята дъщеря. Дали сме достойни, не знам но Бог отново ни показва пътят, по който трябва да вървим. Пося в детето ми семената

на вярата, които с помощта на семейството, отца и сестрите ние трябва да отгледаме, така че вярата да пусне дълбоки корени в нейното сърце. За да и показва винаги пътеката на нейната съдба. И когато живота и поднася своите предизвикателства, тя да се сети и да се върне в този прекрасен ден, когато Бог е бил с нея и да знае , че Той никога няма да я напусне, дори когато нас близките и няма да ни има. Първото причастие е нейната пътеводна звезда, която изгря в този прекрасен неделен ден, която ще я води през целия и живот. Аз мисля, че това е едно малко чудо!

Подготовката за първото причастие на децата, и нашата – на техните майки и близки се проведе в Букурещ. Манастирът , който беше наш домакин, остави в нас невероятен спомен. Децата имаха разговори с отец Валтер, който ги подготвяше да отворят сърцата си чрез първото причастие, и да приемат Божията любов. Ние родителите имахме беседи със сестра Йола, която ни помогна да извървим светлия път и достойно да придружим Йоана , Валерия , Ани , Цвети , Кико и Йоан към това толкова свято тайнство. В тези 2 дни прекарахме чудесно-разходки из Букурещ, посещение в катедралата където се насладихме на детския хор. Всъщност най – незабравимото преживяване , за радост на децата , беше разходката в гората и катеренето по дърветата. Направихме множество снимки, одухотворени от нестихващата детска енергия и игри.

**Нашите деца
се съединяват с Христа**

Първото причастие- денят в който нашите деца се съединяват с Христа и оставя завинаги отпечатък в сърцата и умовете им. Децата- бъдещето на света. Отправили

поглед към тях, наш дълг и отговорност е да ги направляваме и подкрепяме по дългия и трънлив път на истината.

Запознах се с отец Валтер преди четири месеца. За краткото време от нашето познанство той ми подаде ръка, откликна на молбата ми да ме ръководи и напътства по пътя на познанието и християнската вяра. Поканата синът ми Йоан да приеме първо причастие бе отправена от отец Валтер, впечатлен от представянето му на лагер-школата в Букурещ. Няколко дни след завръщането си синът ми продължаваше да споделя впечатления за преживяното и запознанството си с новите си приятели. Нито за миг не прояви съмнение за важната крачка, която му предстоеше да направи.

На 15-ти септември се събудихме рано с мисълта за предстоящия празник. Йоан беше развълнуван и нетърпелив да приеме първото си причастие и да стане едно с Христа.Още от входа на църквата се усещаше празничната атмосфера. Бяха дошли толкова много миряни, че имаше и правостоящи. На неделната литургия присъстваха и моите роднини- майка ми, сестра ми със съпруга си и племенницата Зори. За тях това събитие беше ново и непознато. Пристъпвайки прага на католическата църква с недоверие, след края на службата бяха впечатлени от безупречната организация, достъпното и разбираемо четиво на неделната молитва и приятелското отношение на хората грижещи се да се случи всичко това.: отец Валтер, сестра Йола и сестра Терезита. В края на празничната литургия отец Валтер благослови всички ученици за началото

на учебната година.

Сърдечни благодарности на отец Валтер и сестра Йола, че ни направиха част от голямото семейство на Католическата църква! Благодаря и на моето семейство, че споделиха празника с нас!

Йоан Клатуров

Лагер школа в Букурещ в подготовката за моето Първо Причастие

Един ден мама ме заведе в църквата. Аз с недоверие я погледнах и прекрачих прага, но бях впечатлен от литургията. Всичко беше на разбираем за мен език. След това проявих интерес и се срещнах с отец Валтер. Така се запознахме и започнахме да правим срещи.

Докато стоях в къщи мама ми каза, че отец Валтер е видял че съм ентузиизиран и ме кани да отида в Букурещ с една група деца. Радостта беше голяма, но трябваше да направим паспорт, а времето не беше достатъчно. Но нещата се наредиха и аз се сдобих с паспорт. Вечерта преди да тръгна си нагласих нещата и заспах с нетърпение, чакащ следващия ден. И така заминах за Букурещ.

По пътя се забавлявах, защото това бе първото ми посещение в друга държава и виждах нещо ново и непознато. Пристигнахме в Манастира към 11ч. Посрещнаха ни любезно и ни разведоха наоколо. Правехме срещи в параклиса и четяхме Библията. Говорехме за Исус Христос и неговите ученици. Имаше и литургия. Преди да заспим играехме на Черен Петър, шах и други игри. Беше много уютно в манастира. На сутринта след литургията закусихме и се разходихме из Букурещ. Когато се върнахме обядвахме след което имахме среща в параклиса. Последния ден ни заведоха в парк където се катерихме по възжени мостове, спускахме се по лифтове, ходехме по мрежи,

стълби и много други интересни препятствия. Не ми се тръгваше, но хубавите неща свършват бързо. Останах много доволен от този тридневен лагер.

Когато се върнахме в Русе, отец Валтер извика мама. Прибрахме се в къщи, мислейки се за преживяното. Очакваше ме още една изненада- да взема Първо причастие заедно с новите си приятели. Невероятно, всичко беше като в сън.

Но когато човек вярва всичко става реалност. С Божията воля.

Йоана Делимаркова

Моето приключение Първото свето причастие

Първото свето причастие е нещо незабравимо!

Когато го приех за първи път, аз наистина усетих, че се приближих към Бог.

На „пътешествието“ в Букурещ, където имахме лагер бяхме аз, Валерия, Ани, Цвети, Кико, Йоан, родителите ни, катехизтите, сестра Йола и отец Валтер. Той ни обяснява много интересни неща. Четохме притчи и разсъждавахме върху тях. Много се забавлявахме.

След като се върнахме в Русе се изповядахме. Следващата седмица в неделя, беше денят. Денят в който Бог стана част от нас и ние станяхме част от Бог. Церемонията се проведе в нашата църква - свети Павел от Кръста

По времето на броеницата ние се приготвихме. Облякохме се, което отне повече от времето ни.

След това отец Валтер ни обясни как ще се проведе всичко, в същото време и ни успокояваше, защото бяхме много нервни, поне аз. Но това приключи когато влязохме в църквата!

Всичко беше много красиво!

Денят беше много емоционален, но накрая аз бях много щастлива!

8 септември 2013г:
обновяване на обети на
Микеле
и
Федерико

празнувахме тези тайнства

1 септември 2013г:
Кръщение на
Даяна

ОСОБЕНОСТИ НА БОЖИЯ НАРОД

Божият народ има характерни особености, които ясно го отличават от всички други религиозни, етнически, политически или културни обединения в историята:

Той е *Божия* народ: всъщност Бог не принадлежи на нито един народ. Но Той се сдоби със Свой народ измежду тези, които по-рано не са били народ: “избран род, царствено свещенство, народ свят” (1Петр 2,9).

Човек става *член* на този народ не поради физическо раждане, а чрез “раждане свише”, “от вода и Дух” (Йоан 3,3-5), което ще рече чрез вярата в Христос и Кръщението.

Глава на този народ е Исус Христос (Помазан, Месия): същото помазание, Свети Дух, изтича от Главата в тялото и затова народът е “месиански”.

Призванието на този народ е достойнството и свободата на синовете Божи: в техните сърца като в храм обитава Светият Дух.

Неговият *закон* е новата заръка да обичаме така, както Христос сам ни обикна (Йоан 13,34). Това е “Новият” Закон на Светия Дух.

Неговата *мисия* е да бъде солта на земята и светлината на света. За целия човешки род той е най-здравият кълн на единството, надеждата и спасението.

Неговата *крайна цел* е Царството Божие, наченато на земята от самия Бог, което трябва все повече да се разраства, докато в края на времената бъде доведено до съвършенство от самия Бог.

(от Катехизиса на Католическата Църква, 782)

РЪКОПОЛАГАНЕ НА ДЯКОНИТЕ - ЗА СЛУЖЕНИЕТО

На по-ниско стъпало в йерархията се намират дяконите, като се ръкополагат „не за свещенството, но за служението. При ръкополагането в дяконство единствено епископът поставя отгоре ръцете си, което означава, че дяконът се предава специално на епископа, за да изпълнява задълженията на своето дяконство.

Дяконите вземат особено участие в мисията и благодатта на Христос. Тайнството Свещенство ги бележи с особен *печат* (характер), който нищо не може да заличи и който ги уподобява на Христос, станал дякон, т.е. слуга на всички. Между другите си задължения дяконите трябва да помагат на епископа и на свещениците при отслужването на божествените тайни, особено на Евхаристията, да я раздават, да помагат при Брака и да го благославят; да четат Евангелието и да го проповядват; да предостоятелстват погребенията и да се посвещават на различни други милосърдни

От Втория ватикански събор Латинската Църква установи дяконството като самостоятелен и траен сан в йерархията, докато Църквите от Изтока са го поддържали винаги. Това *постоянно дяконство**, което може да бъде дадено и на женени мъже, представлява значително обогатяване на мисията на Църквата. В действителност уместно и полезно е мъже, които изпълняват в Църквата дяконска служба било в литургичния и пастирски живот, било в обществените и благотворителни дела, да бъдат подкрепени чрез ръкополагане, предавано още от апостолите, и да бъдат по-тясно свързани с олтара, за да изпълняват по-действено своята служба с помощта на сакраменталната благодат на дяконството.

** постоянно дяконство означава, че тези дякони така ръкоположени няма да станат свещеници.*

(от Катехизиса на Католическата Църква, 1569-1571)

Програма

Катехизиса (след неделната литургия):

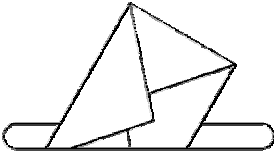
- Неделя 29 септември с о.Валтер: Посланието до Евреите
- Неделя 6 октомври със с.Йола: образ на светиите
- Неделя 13 октомври със с Терезита: Радост и Надежда
- Неделя 20 октомври с о.Валтер: Посланието до Евреите
- Неделя 27 октомври със с Терезита: Радост и Надежда
- Неделя 3 ноември със с.Йола: образ на светиите
- Неделя 10 ноември със с Терезита: Радост и Надежда
- Неделя 24 ноември с о.Валтер: Посланието до Евреите
- Неделя 1 декември със с Терезита: Радост и Надежда
- Неделя 8 декември със с.Йола: образ на светиите
- Неделя 15 декември с о.Валтер: Посланието до Евреите

Група за молитва с *Lectio Divina* (Божественото четене):

- Събота 12 октомври от 16.00ч
- Събота 26 октомври от 16.00ч
- Събота 2 ноември от 16.00ч
- Събота 23 ноември от 16.00ч
- Събота 14 декември от 16.00ч
- Събота 21 декември от 16.00ч

Други събития:

- Събота 19 октомври в Русе от 11.00ч: храмов празник и ръкополагане за дякон
- Събота 9 ноември във Велико Търново: конференция върху Втория Ватикански Събор
- Събота 16 ноември в Белене: заключването на юбилейната година на мъченичеството на Блажения Евгений Босилков.
- Неделя 17 ноември в Русе: от 10.00ч Светата Евхаристия с присъствието и проповед от Генерала на Пасионистите, отец Йоахим Рего.

Сестра Терезита

Любов на лястовица

Една лястовица беше станала приятелка на едно дете и често отиваше да кацне на неговото рамо и да играе в неговите ръце. Детето ѝ даваше житни зърна, малко трохи от хляб и понякога някоя бучка захар.

Един лош ден детето, вече слабичко, се разболя от неизлечима болест. Принудено да прекара почти цялото си време на легло, беше нежно лекувано от своята майка, но също така и лястовицата не го оставяше за миг. Кацваше на леглото, особено когато майката трябваше да се занимава със домакинската работа. И през нощта, кацваше на перваза на прозореца и мълчеше, защото детето спеше. Току що се е събудило, започваше да пее за да го развесели.

Болестта не продължи дълго. В началото на пролетта детето почина. Също и лястовицата изчезна от къща. Отиде на гробището за да продължи да прави компания на своя малък приятел, прекарваше часове и часове върху неговия гроб, носейки му малки цветя, събрани със своя клон.

Един ден я намериха със главичка обърната, завинаги заспала върху неговия гроб, като че ли искаше да каже на всички, че се обича до смъртта.

Ние способни ли сме да обичаме така?

Исус е умрял за нас, за нашите грехове!